

stillet adskillige Vædringsforslag til nærværende Lovforslag, maa det vel være mig tilladt, at gjøre nogle Bemærkninger til Begrundelse af disse. Jeg vil imidlertid kunne fatte mig temmelig kort, idet de Forslag, som jeg sammen med ærede andre Medlemmer af Udvalget har stillet, jo ere blevne begrundede af det ærede Medlem for Væro, og jeg angaaende det Vædringsforslag, jeg selv har stillet, jo har udtalt mig temmelig udførligt i Betænkningen. Det Forslag, jeg har været med til at stille under Nr. 1, gaar jo ud paa, at fremskynde Tiendekommissionernes Arbejder. Jeg har ikke troet, at det vilde være nødvendigt at have en Tid af tre Aar til at gennemføre dette efter min Overbevisning ikke synderlig store Arbejde, men mener, at man skulde gjøre alt muligt, for at denne Sag snart kunde endeligt ordnes. Tiendefagen i de indlemmede Distrikter er meget gammel. Strax efter Stænderforsamlingens Indførelse indstrømmede Mængder af Petitioner til Stænderforsamlingen om Naturaltiendens Afløsning, og dette førte igjennem Andragender fra den slesvigiske Stænderforsamling til en kongelig Resolution af 1ste December 1837, hvorved det under visse nærmere Bestemmelser, nemlig at Tiendeafløsningen byggedes paa Grundlag af Gjennemsnitsdydelsen i 10 Aar, skete foguevis og frivillig, blev tilstedet, at Afløsningen fandt Sted. Da Sagen gik i Langdrag, indgaves der 1846 en saakaldet Proposition fra to nordflesvigiske Medlemmer i den slesvigiske Stænderforsamling i Slensborg, og Forsamlingen erklærede sig enstemmig for Afløsningen af Naturaltienden paa det Grundlag, der er omtalt i denne kongelige Resolution af 1ste December 1837. Jeg tror altsaa, at Sagen for de indlemmede Distrikters Vedkommende er saa gammel, at det kunde være i sin Orden, om den snart blev bragt tilende, og jeg har været med at stille Nr. 1, fordi jeg som sagt ønsker, at Afløsningen maa ske snarest muligt, og at man ikke vil bevilge disse Tiendekommissioner 3 Aar til at ordne dette i mine Dine ingenlunde vidtløftige Arbejde. — Angaaende Forslaget under Nr. 2, da gaar det ud paa, at Tiendekommissionens Arbejder skulde paabegyndes den 1ste April dette Aar. Jeg

nærer nu ikke det sangviniske Haab, at det skulde lykkes Kommissionerne at tilendebringe deres Arbejder inden tilsluende Høst; men hvis der ikke bliver taget fat derpaa snarest muligt, frygter jeg for, at dette Forhold ikke engang vil blive ordnet til Høsten 1872; ja, jeg frygter endog saa for, at naar 1ste April d. N. ikke sættes som den yderste Tidsfrist, da Forretningerne skulde paabegyndes, vil Arbejdet maasse ikke engang være endt til Høsten 1873. Naar jeg ikke vidste, at saadanne Arbejder i de indlemmede Distrikter ikke fremmes med den tilbørlige Hurtighed, vilde jeg virkelig ikke have været med til at stille dette Vædringsforslag; men da jeg af Erfaring veed, hvorledes det gaar til derinde, at det er med en utilbørlig Langsomhed, man der gaar frem med at ordne saadanne Forhold, har jeg fundet det aldeles rigtigt at være med til at stille Forslaget. Jeg omtalte ved Sagens første Behandling som et Bevis paa denne Langsomhed Emaaredselsloven af 26de Marts 1870, hvorledes vi endelig efter 3 Aars Forløb havde faaet den gennemkæmpet, men hvorledes Alt endnu staar ved det Gamle, uden at man i saa Henseende har gjort noget Skridt fremad. Jeg skal idag supplere dette med en anden Sag, som ogsaa angaar den høitæredede Indenrigsminister, skjøndt den ikke vedrører Tiendefagen. Jeg skal saaledes meddele den høitæredede Minister, at der endnu gives Distrikter derovre, hvor man ikke har kunnet faa Sagten afløst, skjøndt Sagsloven af 25de Marts 1851, som jo er bleven indført der som gjældende Lov den 1ste April 1867, udtrykkelig siger i dens § 1, at enhver Selveier kan faa Sagt paa sine Enemærker. Der gives ialfald et Distrikt, jeg kan gjerne nævne det, det er det i flere Henseender uheldige Distrikt Bastrup; der har man korresponderet med alle mulige, jeg kunde næsten sige umulige Autoriteter, for at faa Sagten afløst, men til Dato er der lagt saamange Hindringer iveien derfor, at det ikke er færdigt endnu. Jeg synes, man har her saa temmelig et Bevis paa, at man i det Hele taget gaar frem med stor Langsomhed med Hensyn til kongerigsk Lovgivnings Indførelse i de indlemmede Distrikter, og jeg tror, at saadanne Kjendsgjær-